

de kan vælge at stå uden for f.eks. ØMU'en, ligesom Danmark har valgt.

Et af problemerne er, om og i hvor høj grad de østeuropæiske lande kan leve op til ØMU-kravene. Som bekendt kniber det gevaldigt for adskillige af de nuværende lande at leve op til kravene - det sker i mange tilfælde med hiv, sving og budgetfusk. Hvis man prioriterer et helt og fredeligt Europa for alle folkene over en ØMU-konstruktion, vil det være logisk ikke at kræve, at Østeuropa opfylder disse krav.

Med spørgsmålet vil spørgeren gerne have at vide, hvad regeringens holdning er til dette spørgsmål, og hvad man har gjort for at fremme denne holdning i optagelsesforhandlingerne.

Svar (11/6 99)

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Nej, det er ikke min opfattelse, at de østeuropæiske lande skal holdes uden for EU, indtil de kan leve op til alle ØMU-kravene. Betingelserne for ansøgerlandenes EU-deltagelse fastlægges i deres tiltrædelsestraktater. I overgangsbestemmelserne til ØMU for de eksisterende medlemslande deltager disse ikke i ØMU så længe de ikke har opfyldt konvergenskriterierne, men tildeles en såkaldt dispensationsstatus. Dette vil også gælde nye medlemslande.

Spm. nr. S 2221

Til socialministeren (27/5 99) af:

Annie Lunde Hansen (CD):

»Kan ministeren bekræfte, at der siden service-lovens ikrafttræden er opstået usikkerhed om opgavefordelingen mellem amter og kommuner på høreområdet, og hvad mener ministeren, der i givet fald bør gøres for dels at sikre de høre-hæmmede den almindelige høreomsorg, som kommunerne hidtil har stået for, og dels at undgå overflødige henvendelser til hørecentralerne?«

Begrundelse

Det fremgår af en artikel i Ældre Sagen nr. 3 1999, at en række kommuner har neddrolet deres omsorg, så der kommer for mange banale

henvendelser på hørecentralerne. Der er i forvejen for lang ventetid på at få et høreapparat, så hørecentralerne bør naturligvis ikke belastes yderligere af henvendelser, som kommunerne er forpligtede til at tage sig af. Det er endvidere ikke acceptabelt, at høreapparater risikerer at ende i en skuffe, fordi der ikke lokalt er nogen til at kontrollere, at apparaterne fungerer, batterierne er i orden osv. Der bør derfor skrives ind over for kommunerne fra Socialministeriets side, hvis amter og kommuner har problemer med opgavefordelingen.

Svar (8/6 99)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Der er ikke med serviceloven ændret i opgavefordelingen på høreomsorgsområdet, idet amtskommunerne overtog ansvaret på dette område ved en lovændring, der trådte i kraft den 1. juli 1997.

Ifølge hjælpemiddelbekendtgørelsens § 5, stk. 3 ydes hjælp til høreapparater af amtskommunen. Hjælpen omfatter tillige vedligeholdelse og batterier. Der er således et amtskommunalt ansvar at holde høreapparatet i forsvarlig og fungerende stand, således at den hørehæmmede kan anvende sit høreapparat optimalt.

Kommunen har på sin side fremdeles en rådgivnings- og omsorgspligt overfor borgerne. Ligeledes kan kommunen iværksætte eller give tilskud til generelle tilbud med aktiverende og forebyggende sigte.

Kommunen har således stadig opgaver af mere almindelig karakter indenfor høreomsorgen, nemlig opgaver, som bedst kan løses effektivt tæt på borgeren fx via hjemmehjælp eller anden hjælp/støtte, der kommer i brugerens hjem. Eksempelvis almindelig hygiejne i forbindelse med høreapparatet, som kan varetages af en hjemmehjælper el. lign.

Af artiklen i Ældresagen fremgår, at Socialministeriets vejledende udtalelse til Dronninglund kommune, som i øvrigt er den eneste kommune, der har rettet henvendelse til ministeriet, åbenbart ikke har haft den ønskede effekt i de pågældende kommuner.

Henset til at der kun er tale om et par kommuner, der har gjort opmærksom på problemer i samarbejdet med amterne på dette område, er det umiddelbart Socialministeriets opfattelse, at der ikke er tale om et generelt problem.